

Jak zmotywować i wspierać ucznia do systematycznej pracy nad rozwojem umiejętności instrumentalnych?

1. Szczególnie u uczniów najmłodszych, ale nie tylko, na każdym etapie rozwoju ucznia, ważni są rodzice! A zwłaszcza ważne z ich strony są: radość, zachwyt i podziw dla muzycznej aktywności dziecka oraz wspólne spontaniczne muzykowanie.
2. Niebezpieczne natomiast jest wchodzenie rodzica w kompetencje nauczyciela, który oczekuje, wymaga, poprawia i stawia stopnie. Dziecko z jednej strony musi wybierać pomiędzy autorytetem rodzica a nauczyciela, co jest sytuacją ze wszech miar trudną emocjonalnie i niekorzystną wychowawczo.
3. Budowanie ciepłych, wspierających interakcji z dzieckiem, dając mu poczucie bezpieczeństwa, pomoc, podporę, oparcie i miłość; angażowanie się w lekcje gry na instrumencie oraz ćwiczenie w domu, inwestując swój czas i energię.
4. Motywowanie do codziennych, żmudnych ćwiczeń: **wyznaczanie celu ćwiczenia**, docenianie wartości pracy dziecka, podkreślanie nawet najmniejszego sukcesu.
5. Mimo, iż postawa rodziców jest znacząca, to jednak głównym kreatorem relacji podmiotowych i artystycznych w szkole muzycznej pozostaje zawsze nauczyciel przedmiotu głównego.
6. Droga artystyczna ucznia w ogromnej mierze zależy od zawodowych kompetencji specjalistycznych, dydaktycznych i psychologicznych nauczyciela. Do tych ostatnich zaliczają się umiejętności w zakresie **rozpoznawania emocji, rozumienia ich i kierowania emocjami, zarówno swoimi, jak i swoich uczniów**.
7. Dziecko może i chce uczyć się tylko wówczas, jeśli ma zaspokojoną potrzebę bezpieczeństwa. Stwórzmy zatem na zajęciach z małymi dziećmi przyjazny, radosny i serdeczny klimat.
8. Salę instrumentalną wyposażymy w kącik z rysunkami dziecka (np. kolorowe nutki, klucze, instrumenty, ilustracje do granych miniatur). Zadbajmy o regulowany stołek do fortepianu/pianina oraz podnózek.

9. Lekcje instrumentu rozpoczynamy od próby zaciekawienia i wzbudzenia pozytywnych emocji dziecka. Podczas lekcji stosujemy krótkie przerwy i przeznaczmy je przede wszystkim na ćwiczenia oddechowe. Nie oczekujemy od małego dziecka uświadomionego ruchu aparatu gry, dokładności w powtarzaniu sekwencji ruchów i wytrzymałości fizycznej; nie zadawajmy zbyt wielu i zbyt długich utworów, nasz malutki uczeń ma bowiem ograniczony zakres pamięci.
10. Nagrody motywują ucznia do wysiłku. A zatem unikajmy przykrych uwag, krytyki i osądzania. Natomiast często uśmiechajmy się, bijmy brawo swoim uczniom i przekazujmy wspierające informacje zwrotne.
11. Przy zwracaniu uwagi na błędy wykonawcze jednocześnie zaznaczmy to, co w grze ucznia było dobre. graj ładnym dźwiękiem, ale spróbuj zagrać ten fragment innymi palcami.
12. Dbajmy o przyjacielską relację z uczniem. Nauczyciel może być mistrzem i przyjacielem.¹

Opracowały: mgr Katarzyna Gaj i mgr Izabela Klapuch

¹ Bogdanowicz M., Szlagowska D., *Psychopedagogiczne metody pracy z uczniem najmłodszym oraz uczniem ryzyka dysleksji w szkole muzycznej*, CEA, Warszawa 2016